

Bálint

HALLGATTAM az előttem ülő csaj gyanúsan mély hangját, és az járt a fejemben, hogy már megint hogy a faszba kerültem ilyen helyzetbe. Többet nem hagyom, hogy Toma szervezze a vakrandimat!

A csajt a Tinder-profilja szerint Laurának hívták. A mélyen kívárgott ruha feszült széles vállán és mellkasán, és ahogy hátraigazította hosszú, hidrogénszőke haját, rózsaszín, kövekkel díszített műkörmén megcsillant a felettünk függő csillár fénye. Minden mozdulatánál olyan erős eperillatfelhő szállt felém, mintha megfetrengett volna egy eperföldön.

– Te választottál már? – búgta, én pedig bizonytalanul a kezemben tartott étlapra pillantottam.

Fel kéne hívnom Tomát, hogy mentsen ki valamilyen indokkal. Feszengtem a puccos éttermi széken, szorított az ing, amit magamra erőltettem – vagyis Vivi erőltette rám –, majd megrohadtam a július közepi hőségben, pedig a fejünk felett halkan zúgott a klíma.

– Nem is tudom...

Megint Laurára néztem. Durva, szögletes arcélére, markáns állára, árulkodó *ádámcsutkájára*. Hátradőltem, és letettem az étlapot.

– Figyelj... – kezdtem, de fingom se volt, hogyan folytassam anélkül, hogy vérig sérteném. Laura érdeklődve, kicsit tartózkodóan pislogott. Nem volt csúnya. Szépen sminkelt, mégis az az *ádámcsutka*... – Igazából a haverom kezeli a Tinderemet.

Akit ki fogok nyírni!

Laura arcán felismerés suhant át, aztán lassan mosolyra görbült a szája.

– Nem erre számítottál – mondta ki helyettem.

– Nem igazán – vallottam be.

Megkönnyebbült sóhaj hagyta el szájfénytől csillogó száját.

– Hála istennek! Te sem jössz be nekem.

Kikerekedett a szemem a nyers őszinteségétől, aztán halkan felnevettem.

– Akkor jó! Nem gondoltam, hogy valaha ezt kimondom, de ennek most örülök.

Laura öblösen nevetett.

– Attól még eszünk? Ma ráérek.

Megvontam a vállamat. Most már, hogy túllendültünk a legkínosabb részen, akár kajálhatunk is. Csirkét rendeltem rizzsel, Laura meg salátát és diétás kólát.

– Egyébként hogyhogy a haverod szervezi a randikat? – kérdezte, amíg az ételre vártunk.

– Nem igazán vagyok otthon ebben, ő pedig nemsokára nőszül, el akarja terelni a gondolatait, mert kicsit parázik a házasságtól.

Laura látványosan végigmért, mintha nem tette volna már meg ezelőtt.

– Nem gondolnám, hogy a Tinderre lenne szükség a csajozáshoz.

Félmosolyra húztam a számam.

– Régen nem is volt erre szükségem, de akkor nem barátnőt kerestem.

– És most a Tinderen keresed? – vont fel kétkedve a szemöldökét. Lerítt róla, hogy komplett idiótának tart emiatt. Valahol meg tudtam érteni.

– Most miért? A haverom szerint vannak ott olyanok is, akik kapcsolatot keresnek.

– Hát vannak... – Laura kortyolt a kólából, amit a pincér közben kihozott neki. – De őszintén, nem tudom, mennyi az esélye, hogy valóban találsz ott párt magadnak.

- Akkor te miért vagy fent?
- Kalandozok – mosolygott sejtelmesen.
- Elvigyorodtam.
- Ja, ez ismerős.

Elhallgattunk, mert megérkezett a kaja. Megrántottam az ingem nyakát. Mintha fojtogatott volna. Laura elegánsan a villájára szúrt egy salátadarabot, valami sajttal együtt, és fürkészett kicsit.

- Fogadjunk, hogy a haverod kényszerítette rád az inget.
- A menyasszonya – morogtam kelletlenül.

Vivit is kinyírom!

– Tudod – vágtam a csirkéből –, régen tényleg sokkal könnyebben ment. Akkor pont azon kellett parázznom, hogy ne akarjanak többet a csajok, most meg folyton olyanokba botlok, akik csak egyéjszakáz-
nak. Kalandoznak – hunyorogtam rá pimaszul.

Laura mosolyogva csóválta a fejét.

- Akkor szívat az élet rendesen.
- A legjobb elfoglaltsága – morogtam az orrom alatt.
- Ezek szerint most készen állsz egy kapcsolatra?

Újabb darabot vágtam, hogy húzzam az időt, mert fogalmam se volt, hogy készen állok-e, csak azt tudtam, hogy már nem elég az egyéjszakás. Bevillant egy szánakozó, csokibarna szempár, a szívem pedig nagyot dobbant.

– Egyszer valaki azt mondta nekem, hogy egy idő után már nem lesz elég a futó kaland. Akkor nem hittem neki.

– És mi változott?

– Én. – Kényszeredetten elmosolyodtam. – Azzal a csajjal, aki ezt mondta, kapcsolatot akartam. Együtt éltünk, együtt aludtunk, és kurva jó volt mellette kelni. Akkor tört meg bennem valami.

– Miért nem vele vagy?

Mert totál mást akarunk az élettől.

És mert mással van.

A villa nyele belevágott a tenyerembe, ahogy rászorítottam. Laura kíváncsi szemébe néztem.

– Komolyan ez érdekel, egy majdnem-randi közepén? Hogy a majdnem-exemről dumáljak? Bassza meg, de szánalmas vagyok amúgy is.

– Érdekesnek talállak, Bálint. – Újabb falat sajtot szúrt fel a villára. – És az is érdekel, hogy miért akarsz kapcsolatot, amikor még nem vagy túl a „majdnem-exeden” – rajzolt macskakörmöt a levegőbe.

Kinyitottam a számat, hogy tiltakozzak.

Mi? Ki? Én? Tökre túl vagyok! Három éve elhúzott az országból, két éve csókoltam meg utoljára, amikor anyával és Krisztiánnal kirepültünk hozzá karácsonykor, és egy éve nem is dumáltunk. Teljesen jól van ez így.

Jövő héten visszajön, de nem lesz gáz. Á, nem! Miért is lenne, amikor hozza magával a kurva utánfutóját?

Laura kíváncsian figyelt rágás közben, én meg inkább letettem a villát, mert úgy szorítottam, hogy csaknem elhajlítottam a szárát.

– Adrinak hívják – sóhajtottam. – És nemsokára visszajön az országba néhány hétre, mert már három éve kint él New Yorkban.

Laura füttyentett.

– Karriert épített magának kint. Táncol, turnézni jár. Nem egyedül fog jönni, és összekaptunk egy éve, ami jellemző ránk, és azóta nem dumáltunk. Van faszija, én meg ennél is nyomorultabb lennék mellette egyedül.

Laura megszívta a fogát, és sajnálkozva pislogott rám, amitől még szarabbul éreztem magamat.

– Nem tudod elkerülni?

Kényszeredetten felröhögtem, letettem a villát, és hátradőltem a széken. Ízetlennek tűnt a kaja. Elment az étvágyam.

– Nehéz lenne elkerülnöm, mert hivatalosak vagyunk két esküvőre is. – Azt inkább kihagytam, hogy az anyám és Adri apja házasodik. Így is kurva gáz a szitu.

– Értelek – bólintott Laura, és kortyolt a kólából. – Szóval kísérő kéne az esküvőre.

– Nem csak erről van szó. Tényleg meguntam az egyéjszakásokat. Jelenleg csak egy kutyám van, aki nem érti meg, hogy nem jöhet fel az ágyamra.

Laura felnevetett, mire nekem is felfelé görbült a szám, de inkább a kínos helyzetem miatt.

– Ha ez megnyugtat, szívem, nekem egy papagájom van, és minden kalandomnak azt mondja: „Mit keresel itt? Húzz a lakásomból!” Rejtély, kitől tanulta.

Prüszkölve röhögtem.

– Kicsit antiszociális.

– Kicsit – mosolygott szabályos fogsorral.

– Most te mesélj, mert azt hiszem, lenne mit.

– Pedig a te kicsavart, abszurd szerelmi életed sokkal izgalmasabb.

Elmosolyodtam. Laura hasonlított Dominikre, aki szintén szeretete beleártani magát az életembe. Jól kijönnének.

Végül Laura mégis mesélt az életéről, a családjáról, akik kitagadták, amikor Lászlóból Laura lett. Nagy szerelmi csalódásokról, összetört szívről, depresszióról és arról, hogy most csak él a mának. Döbbenet hallgattam, ahogy kiöntötte elé az asztalra a hátán cipelt zsák tartalmát. Néhány órás ismeretség után megbízott bennem, ez pedig irtó jólesett.

Már késő délután volt, amikor elhagytuk az éttermet. A júliusi meleg, Pest zajával együtt azonnal a bőrömre tapadt.

– Figyelj – fordultam felé. – Ha gondolod, látogass meg a Spartacusban a nyolcadik kerületben. Ha kedvet kapnál egy kis edzéshez, szívesen látunk.

– Majd rákeresek – mosolygott. – Jó fej vagy, Bálint! Azért örülök, hogy eljöttem a randira. Jól éreztem magamat.

Én is, de ezt nem mondtam, felesleges lett volna. Öleléssel búcsúztunk, és megígérte, hogy majd benéz egyszer hozzánk.

Toma végigröhögte a beszámolómat. Mogorván pislogtam rá a konyhaasztalnál ülve. A nyitott ablakon keresztül behallatszott a forgalom zúgása, a szobából pedig az ütemes billentyűzetkattogás.

– Vivi elhatározta, egy hét alatt befejezi a sztoriját, hogy utána csak az esküvőre kelljen koncentrálnia.

– Ne terelj – morogtam, és rágyújtottam. – Most azonnal le fogom törölni a Tindert, és megtiltom, hogy a nevemben visszaregelj!

– Eskü, azt hittem, hogy Laura csajnak is született.

– Örülj neki, hogy nem én vagyok a tanúd, hanem a húgod, mert szarrá szívatnálak ezért! – szegeztem rá a mutatóujjamat.

Toma horkantva felnevetett.

– Legalább egy tucat randin voltam neked köszönhetően, de még ez volt a legjobb. Laurával legalább jól eldumáltam, miután kijelentettük, hogy egyikőnk sem akar semmit a másiktól. Ráadásul már megint a szokásosnál lyukadtunk ki...

Toma megszívta a fogát. Ki sem kellett mondanom, szánakozó arcára volt írva, hogy tudja: Adrira céloztam. Nem Laura volt az első, akinek randi közben beszéltem a csajról. Kibaszottul gáz! Mi közben ő Kerekesi oldalán parádézik. Lelkesen csókolgatja.

– Mindegy – legyintettem. A mozdulatba minden dühömet belesűrítettem, így majdnem levertem az asztalról Vivi *Intravénás kávé* feliratú bögréjét. – Megpróbálok hagyományosan csajt szerezni.

– Már próbáltad, és egyéjszakás lett belőle – emlékeztetett Toma.

– Muszáj beleokoskodnod?

– Ne rám legyél mérges, mert te vallasz kudarcot!

Sötéten néztem rá, pedig igaza volt. Mindig egy csődtömeg voltam, csak akadtak jobb időszakaim. Például, amikor Andris végleg átiratta rám a Spartacust, mert ő kiköltözött Ausztriába a családjához. Vagy amikor Dominik lelkesen elfogadta, hogy társvezető legyen. Vagy amikor jobb környékre, nagyobb helyre költöztettem a termet. De akkor is rohadt elégedett voltam minden alkalommal, amikor felülhettem a Kawasakimra.

Aztán beléptem a lakásba, és agyoncsapta ezeket a sikereket a magány, mert csak a kutyám, Lucifer várt haza. Utána felnéztem Instára, fogalmam sincs, miért, mert ott is csak azt láttam, hogy mekkora balfasz vagyok. Úgy adtam át Kerekesinek Adrit, hogy reméltem, amikor visszajön, szabad lesz.

Ez nem jött össze.

Már egy éve nem volt szabad.

– Megkérdezem Kamillát, hátha van valami megbízható, szép barátnője, aki bukik a depressziós, nagydarab trógerekre – vigyorgott Toma.

– Kösz, pontos jellemzés – morogtam gúnyosan.

– Egyébként mi van Karolával?

– Megvannak – vontam vállat, és elnyomtam a cigit. – Rómeó bűnrossz még az edzéseken is. Direkt nem követi az utasításokat, őt viszont sajnos sokan követik a csoportból.

– Nem úgy értem, hanem miért nem próbálkozol nála?

Felvont szemöldökkel néztem a haveromra.

Megőrrült?

– Úgy szeretem, mint a barátomat. Soha nem volt közöttünk több.

Pedig Adri milyen féltékeny volt rá. Aztán eszembe jutott a saját féltékenységem, amikor tavaly a falhoz vágtam a mobilt, mert összevesztünk Kerekesi miatt.

– Akkor...

– Mindegy, hagyjuk a témát. Dumáljunk inkább a legénybúcsúról! – vigyorogtam, és összedörzsöltem a tenyeremet.

Toma elkomorult, mintha legszívesebben az esküvő gondolatát is elfelejtené.

– Nem akarok legénybúcsút. – Elfordította a fejét, kibámult a júliusi szürkületbe.

– Miért nem? Hagyomány!

– Aha, aztán a végén nem esküvő lenne, hanem temetés, ha véletlenül egy sztripperhez nyúlnék...

Ez meg mit akar jelenteni?

Homlokráncolva meredtem rá.

– Látom, már eléggé elképzelted a dolgot...

– Na, ez az! Már *elképzelni* sem szabad! – csattant fel szokatlanul morcosan.

– Hát, ha ez azt jelenti, hogy az esküvő előtt más csajokról fantáziálsz, akkor nem, kurvára ne képzelj el ilyesmiket!

– Mindegy, nem értheted...

– Akkor magyarázd el!

– Ettől olyan végleges lesz az egész – bökte ki, és pánikszerűen kapott a cigisdoboz után.

Elszorult a torkom, a baj csípős szaga megülte közöttünk a levegőt, amit a füst sem tudott elnyomni.

– Te kérted meg a kezét. Kétszer is – emlékeztettem.

Vivi először nemet mondott, mert csak néhány hónapja voltak együtt. Majd két év múlva végül rábólintott, és azért vártak még egy évet, hogy egyszerre tartsák meg anyáékkal az esküvőt. Adrihoz és a turnéihoz igazodtak, mert Adri mindkettő esküvőn jelen akart lenni, ezt viszont nem volt olyan egyszerű összeegyeztetni.

– Ja, én kértem meg...

– De beszartál – fejeztem be helyette.

Toma nem reagált. Nem bólintott, nem ingatta a fejét, még csak rám sem nézett, nekem pedig elszorult a torkom. Ha Toma visszatáncol, és megbántja ezzel Vivit, kénytelen leszek megverni. Ilyen egyszerű.

– Még most mondd meg neki, ha nem akarod. A te érdekében.

Az hagyján, hogy tőlem kapna, de Vivitől is...

– De, akarom... – Tétova kijelentés. Nem tetszett. Rámeredtem a közöttünk feszülő asztal felett.

– Ne csináld ezt, haver! – csóváltam a fejemet. – Ne baszd el a legjobbat az életedben!

Ahogy én tettem.

Toma rám sandított, a kimondatlan gondolat megülte a levegőt. Aztán a haver kihúzta magát.

– Igazad van. Akarom őt, több mint három éve együtt vagyunk. Szeretem.

– Figyelj, én megértelek. Tényleg megértem, hogy beszartál a kötöttségtől, de adtunk neked esélyt. Én is, nem csak Vivi, és ha összetöröd a szívét, betöröm az orrodat. – Széttártam a karomat, amivel némán azt üzentem: mi mást tehetnék?

Ezzel Toma is tisztában volt. Vivi az egyik legfontosabb ember az életemben, jó hogy megvédem bármilyen fasztól! Akkor is, ha az a fasz a legjobb haverom.

Toma mereven bólintott.

– Nem gáz, ha fosol a házasságtól, de akkor ezt dumáld meg vele is még most. Így is kurva sokat szervezkedtek már anyával, viszont most még lemondhatja, és kevésbé lesz gond.

Toma ismét csak bólintott. Egy újabb szál cigit morzsolgatott az ujjai között.

– Én most lépek, mert Lucifer fél napra otthon ragadt. Ki tudja, milyen állapotban találom majd a lakást.

Felálltam, majd búcsúképpen összeütöttük az öklünket. Beköszöntem Vivihez is, aki egy pillanatra sem nézett fel a laptopból.

Órúltan forgatta a piercinget a szájában, rasztahaját egy kontyban felkötötte a feje tetejére, a nyakától induló fekete kígyótetoválás szinte virított fehér bőréen. Pislogás nélkül bámult a képernyőre, képzeletben teljesen máshol járt. De azért felém intett, ami akár azt is jelenthette, hogy hagyjam már békén. Megértettem. Engem a lengő zsák, az ütéseim és a fülemben dübörgő zene kapcsolt ki.

Adrit pedig a tánc. Néhány hete is feltöltött egy koncertfelvételt TikTokra, én meg ráfüggttem, mint egy hülye gyerek. Le se szartam az előtte éneklő világsztárt, csakis őt néztem a sok táncos között a háttérben.

Bassza meg!

Bármilyen témáról ő jutott eszembe. Három éve költözött ki, egy éve nem beszéltünk, mégis állandóan ott motoszkált a fejemben.

– Szia – mosolygott a kamerába, engem pedig elöntött a forróság.

– Szia – görbült mosolyra az én szám is annak ellenére, hogy tők feszült voltam egész nap, mert Kerekesi már megint kirakott egy közös képet Instára.

Nem kellett volna rákeresnem, de képtelen voltam megállni. Adri soha nem beszélt a faszíróról, ezért utána kellett néznem, miket csinálnak. Persze, ilyenkor mindig felment bennem a pumpa, és egész napra szar kedvem volt.

– Hogy vagy? – kérdezte Adri.

A nyakában függő láncra siklott a tekintetem. Puha bőrét simította, ami emlékeztetett rá, hogy négy hónapja még én simítottam, hogy nem csak álmodtam az együtt töltött kevés időt.

– Megvagyok. – Nem emlétem meg. Nem emlétem Kerekesit. – És te?

Adri egy pillanatig hallgatott, mintha gyanakodna, aztán válaszolt:

– Én is megvagyok. – Halványult a mosolya. – Nem igazán...

– Megköszöri a torkát. – Nem igazán olyan, mint amilyennek képzeltem.

– Baj van?

– Nem, csak... – Fáradt sóhaj szökött ki az ajkai közül. – Tudom, hogy még csak négy hónapja jöttem, de eddig nem kaptam munkát. Eljárrok táncolni, tanítanak, de tudom, hogy csak azért fektetnek belém időt, pénzt, energiát, mert jól mennek a csatornáim, van már kiépített követőbázisom.

Babaarcán apró ráncok jelentek meg, aztán eltűntek. Nem érezte jól magát.

Bassza meg!

Akkor kurvára semmi értelme nem volt a kiköltözésnek. A szavak égették a nyelvemet, mégis elfojtottam őket. Nem fogom még jobban elbizonytalanítani, most támogatnom kell.

– Más, mint eddig – folytatta. – Eddig magamért táncoltam, itt viszont meg kell felelnem. Bámulnak, megítélnek, kritizálnak, és ez... – Megdörzsölte az arcát. – Megvisel. Persze, tudom, hogy csak jól akarnak... – Hadart, magyarázkodott.

– Adri...

– ...mert fejlődnom kell...

– Adri! – emeltem fel a hangomat, mire elhallgatott. – Nem kell magyarázkodnod az érzéseid miatt. Ne érezd szarul magad azért, mert szarul érzed magad.

Ismét ragyogó mosolyt villantott, amitől nekem is jókedvem lett. Igen, jó, hogy nem tettem rá még nagyobb nyomást, és kezdtem el könyörögni neki.

– Mindig elfelejtem, milyen életbölcsségeid vannak.

– Kifogyhatatlan forrás vagyok – kacsintottam rá. – Megértem, hogy nehéz, és sajnos erre a helyzetre nincs tanácsom.

Adri elhúzta a száját.

– Hálátlannak érzem magamat, hogy nekem ez annyira nem jön be. Mintha fokozatosan kilúgoznának. Kiszámolják a mozgólataim ívét, a beállításaimat, a... mindent! De ez ezzel jár, nem? Ha karriert szeretnék, akkor alkalmazkodnom kell, ugye? – Olyan könyörgő fejjel pislogott rám, mintha tényleg tőlem várná a meg-

erősítést. Meg kéne nyugtatnom, miközben legszívesebben azt mondanám neki, hogy azonnal jöjjön haza. De nem mondhatom.

– Ja, asszem, ez ilyen – morogtam az orrom alatt. – Amúgy meg fingom sincs, belőlem még nem akartak sztárt faragni.

– Én sem sztár leszek – forgatta a szemét nevetve –, csak hát-tértáncos igazi sztárok árnyékában.

– Nem akarlak elkészeríteni, de te soha nem tudtál megmaradni senki árnyékában.

Ismét nevetett, a lánc táncolt a nyakában.

– Inkább mesélj, hogy van Lenke néni?

– Zsémbesen, morgósan, mint mindig – húztam félmosolyra a számot. – Tegnap voltam nála, mert eldugult a klotyója. Megmondtam neki, hogy nem kéne annyit enni, és akkor nem jönne ki belőle akkora csomag, mire kikergetett az ajtón, úgyhogy futni még nagyon jól tud.

Adri kacagása beragyogta a szobát.

Bárcsak itt lenne mellettem az ágyban! Égetően bizseregtek az ujjaim egy érintésért, a szám egy csókért, a karom egy ölelésért. Aztán eszembe jutott Kerekesi. Ő ölelheti, a közelében lehet, és tutira vettem, hogy direkt pakolja ki a közös fotóikat Instára, mert sejti, hogy nézem.

Nem, nem leszek féltékeny fasz. Úgysem jönnek össze, Adri nem szerelmes. Nem is lesz az. Tudja, hogy már régen sem működött közöttük. Bassza meg! Egy nyálas szar lettem. Csak ki kéne várnom az én időmet, aztán lépni, amikor megint hazajön. A szü-leink esküvőjére.

– Hahó! Nagyon elkalandoztál – lengette meg a kezét a kamera előtt.

– Bocs, csak... – Mit mondjak? Hogy szánalmasan nézegetem az exe Instáját? Vagy a szüleink kapcsolatát hozzam szóba? – Á, hagyjuk – legyintettem. Egyikről sem akartam dumálni. Eddig kibírtuk vita nélkül, ami nálunk nagy teljesítménynek számított. Nem akartam elbaszni ezt a törékeny békét.

– Mondjad! – unszolt.

Nagyot sóhajtottam.

– Hiányzol – mondtam őszintén. – Csak ennyi. Már várom, hogy hazagyere. Egyedül.

Az utolsó szót csak magamban akartam volna hozzátenni, mégis kicsúszott a számon. Faszom, képtelen vagyok hazudni. Mintha be lennék oltva ellene.

Adrinak megemelkedett a szemöldöke.

– Mégis kivel mennék?

– Nem tudom... – A hajamba túrtam. – Azt sem tudom, mikor jössz megint. Rohadt egy dolog! Ki tudja, kit szedsz addig össze.

Adri komoran meredt rám.

– Ezt én is mondhatnám. Már hónapok teltek el azóta, hogy eljöttem.

A kimondatlan kérdése késként metszette el az eddigi hangulatot. Tudta, hogy dugtam. Tudtam, hogy tudja, mert ismer. És igazából együtt sem voltunk, mégis gáz. Nem mondtam semmit, Adri pedig kényelmetlenül mocorgott a széken. Ő asztalnál ült, mögötte rendezett konyha, mintha egy filmes díszletben lett volna, én az ágyban feküdtem, mögöttem a fal, amit már újra kellett volna tapétázni. Két külön világ voltunk, ahogy mindig.

– Bocs, elbasztam a hangulatot...

– Szokásod – jegyezte meg szemrehányón.

Mogorván néztem rá. Düh feszített.

– Mindegy, hagyjuk. Most léptem, hagylak, hadd kirándulgass Kereskesivel.

Adri arcán felismerés suhant át.

– Szóval ő a bajod.

– Hát ő mindig elég nagy bajom volt, ja.

– Gyerekes vagy – csóválta a fejét.

Lehet, de szartam rá.

– Szerintem érthető a reakcióm, ha mindennap egymás seggében vagytok.

Adri rezzenéstelen, érzelemmentes arccal meredt rám. Jól ismertem ezt. Bezárkózott.

– Most számonkérpsz rajtam valamit, amit nem is kérhetnél számon? Én is kezdjelek faggatni, hogy hány nővel voltál? Gondolom, számolni sem tudnád. – Hangjából méregként csöpögött a gúny.

– Számoltam. Öttel.

És egyik sem volt jó. Adri után már nem. De mi a faszért mondtam el egyáltalán? Ráadásul ilyen flegmán odavetve, mintha direkt bántani akarnám. Vagy tényleg bántani akartam, mert nekem is rosszulesett, hogy nem velem van?

– Gratulálok – bólíntott összepréselt szájjal. – Én is számoltam. Nullával. Úgyhogy itt le is zárhatjuk a beszélgetést. Amúgy is dolgom van Csabival.

Hát az fasza...

Keserűség zubogott az ereimben.

– Érezd jól magad – szűrtem a fogaim között.

– Meglesz – mosolygott negédesen, aztán kinyomta a videóhívást.

Bassza meg!

Talán akkor kezdődött minden. Onnantól folyton feljött a téma. Én is féltékenykedtem, aztán ő is, majd a következő évben összer kerültem néhány hétre Hajnival. Többször dugtunk, nálam is aludt, tett ki Instára képeket rólunk, de nem is voltunk kapcsolatban. Adri-val akkor romlott meg még jobban a viszony köztünk, aztán nem sokkal később összejött Kerekesivel. Nem is tőle tudtam meg, hanem a Facebookról.

Már besötétedett, mire hazaértem. Automatikusan beütöttem a kapukódot, majd beléptem a tizennyolcas házba. Egyetlen lámpa világított bent sárgás fénnel. Elhaladtam a bűzlő kukák mellett. Ilyenkor nyáron szinte elviselhetetlenek a szagok. Amit kidob

az ember, már másnap elkezd rohadni a hőségben, hiába hűvösebb valamivel a lépcsőház.

Ellenőriztem, hogy egyben van-e még a motorom a belső udvarban, közben kerültem a tekintetemmel Lenke néni lakásának ajtaját. Kurvára megviselt tavalyelőtt az öreglány halála. Én találtam rá. Mocskos módon bőgtem felette a konyhában, mint egy óvodás.

Görcs állt a gyomromba. Megráztam magamat, elnyomtam a fel-törő gyászt, mielőtt rám telepedhetne. Felcplattam az első emelet-re, végigtrappoltam a gangon. Tücsök nyitott ablakán már megint kihallatszott a pornó. A málló vakolatú falak ontották magukból a forróságot. Még trikóban és rövidgatyában is melegem volt este tízkor.

A hetes ajtó előtt előhalásztam a kulcsot a zsebemből, mire odabentről boldog, vékony vakkantás hallatszott. Elfordítottam a kulcsot a zárban, aztán leguggoltam, és lesben álltam, a kilincset fogva. Lucifer megkaparta a fát belülről. Nagyjából belőttem, hogy hol van, azután nyitottam csak ki az ajtót.

Lucifer kivetődött, én pedig fél karral elkaptam a derekát. A legelső alkalommal, amikor ezt csinálta, nem tudtam elég gyorsan megfogni, és végig kellett kergetnem az egész házban. A végén már többen segítettek a hajtóvadászatban. Lucifer élvezte. Ő játszott, én meg szidtam az összes létező felmenőjét, akiről nem tudtam semmit.

Lucifer körbenyalta a pofámat, miközben bevitem a lakásba, és bezártam magunk után. Letettem, aztán levettem a trikómat, és letöröltem magamról a kutyanyálat. Lucifer a lábam körül szaladgált, ugatva ugrált rám.

– Bocs, tudom, hogy magadra hagytalak, de nem vihettelek el az étterembe.

A sarokban álló, felborult vízestálra néztem, aztán a szétszóródott száraztápra, aminek kilója háromezer forint. Pazarol a hálátlan

dög. Hiába söpörtem vissza a tálba. Ami már érintette a padlót, az neki nem kellett. Bezzeg akárhová mentünk, felevett a földről minden szemetet. Érthetetlen.

A szőnyeg széle megrágva, a nappali közepén egy hatalmas kupac szar. A sarokban lévő kutyapelenka természetesen tiszta volt. Fáradtan megcsóváltam a fejemet.

– Na várjál csak!

Bementem a konyhába. Egy pillanatra megtorpantam, aztán a mosogató alatti nyitott ajtóhoz léptem, amin kiömlött a feldöntött kuka tartalma. A kuka helyére betömte az ágát, amit nem használt gyakran, mert mellettem aludt. Lucifer a boltíves ajtókívágásból figyelt, amíg összeszedtem a szemetet.

– Láncot fogok szerelni erre az ajtóra – morogtam, és felé dobtam a szivacsos ágat.

Vakkantva ugrott félre előle. Addig kihasználtam, hogy nem figyel, és besurrantam a fürdőbe. Régen volt kutyánk és macskánk vidéken, de azok nem mehettek be a házba. Teljesen más szint így együtt élni egy állattal. Nem is akartam Lucifert, de amikor a menhelyen kijelentették, hogy megteltek, viszont a gyeplin van hely, most altattak el húsz kutyát, kirázott a hideg.

– Egyébként nagyon szép labrador keverék – mosolygott a menhelyes nő.
A kölyökekutyára néztem.

– Labrador? – Fogalmam se volt, nem értettem a fajtákhoz.

– Persze, nem látja? – És elkezdte sorolni a fajta jellemzőit.

Ahogy Lucifer felnézett rám az ölemből hatalmas, reménytelen szemmel, elkészöntem a nőtől, és felkerestem egy állatorvost. Megkapta az oltásait, a chipjét, és megtudtam, hogy három hónapos. Ez egy hónapja történt. Azóta szinte hozzám nőtt.

Nagyot sóhajtottam, és megmostam az arcomat. Meg kéne nevelnem. Meg kell tanulnia, hogy nem szarunk akárhova.

Ahogy végeztem a mosakodással, visszasétáltam a nappaliba. Lucifer egyből hozzám rohant, karmával a csupasz lábszáramat kaparta.

– Na, gyere csak! – kaptam fel a karomba. – Most megtanulod, hogy nem érdemes bosszút állni azért, mert itthon kellett hagynom téged.

A szarkupachoz léptem, leguggoltam, és belenyomtam az orrát. A kutya prüsszkölve kapálózott, és kimenekült a karomból. Két méterről meredt rám mérgesen.

– Nem szabad! – mutattam a szarra, aztán a kutyapelenkára. – Oda kell!

Eskü, nem érdekelte, amit mondtam, csak az, hogy bántottam és leszidtam, szóval utálnia kell. Sértődötten elhúzta az ágát a sarokba, és háttal nekem, összegömbölyödve lefeküdt rá.

Gyorsan elhessegettem a feltörő büntudatot. Akkor is meg kell tanulnia.

Ám a büntudat nem múlt el lefekvés után sem. Már az ágyon hevertem, a nyitott ablakon langyos szellő szökött a szobába. Megint Adri múlt héten feltett rövid videóját néztem. Idegesítően csendes volt a lakás. Egyetlen szusszanás, karomkoppanás sem hallatszott.

Picsába!

Kikeltem az ágyból, átmentem a másik szobán, és kilestem a nappaliba. Lucifer még mindig az ágyában feküdt. Legalábbis feltételeztem, mert olyan sötét volt a sarokban, hogy a fekete kutya teljesen eggyé olvadt vele. Az utcai lámpa fénye csíkokat festett a falra. Megköszörültem a torkomat, mire a sarokban megmozdult a sötétség.

– Nem vihettelek ma magammal, de holnap eljöhetsz a terembe, oké? – Úgy magyarázkodtam, mintha a barátnőm lenne, akit ki kell engesztelnem. Semmi reakció. – Meg kell tanulnod, hogy nem szarhatod össze a lakást. – Még mindig semmi. Nagyot sóhajtottam. – Nem fogok pitizni neked. Nyitva hagyom az ajtót, ha jössz, jössz, ha nem, akkor nem.

Megfordultam, és visszamentem a szobába. Faszom! Ez nevetséges. Még én puncsoljak, amiért meg akartam nevelni! Folytattam a videót, és néhány perc múlva meghallottam a tétova karomkopogást a padló azon részén, ahol nem volt szőnyeg. Elmosolyodtam. Annyira tudtam, hogy ez lesz. A szobaajtóban elhalt a kopogás, majd besüppedt a matrac, ahogy Lucifer felugrott.

Többször körbeforgott mellettem a tengelye körül, és ismét lefeküdt, ugyanúgy háttal. Nagyot szusszantott, mintha ő tenne szíveséget nekem. Nehogy már azt higgyem, hogy teljesen megbocsátott.

ISMERD MEG AZ

író

MONOS ANETT

A Harry Potter hatására kezdett el írni nyolcévesen, és ez a szenvedély azóta csak erősödött.

Rajong az emberi sorsokat, különböző életeket bemutató regényekért. A realista romantikában találta meg önmagát.

Szívesen ír kényes, elgondolkodtató helyzetekről, esendő, hibázó, megkérdőjelezhető karakterekről.

Műveinek célja a szórakoztatás mellett a nézőpontok tágítása.

Anett Monos írói oldal

monosanett

monos_anett93

MI A SKARLÁT KIADÓBAN...

Izgalmas történeteket keresünk, amik
a lapok elé szegeznek az olvasót.

Ha ez közös bennünk, nézz körül
nálunk: fedezd fel friss és korábbi
megjelenéseinket is!

Skarlát Kiadó

Az olvasói
véleményekért:

MOLY.HU